

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Bronstav s. r. o.**, se sídlem Londýnská 71, Liberec, zastoupené Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem, se sídlem 1. Máje 97/25, Liberec, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. 2221/1.30/15-3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 11. 2015, č. j. 59 Ad 1/2015 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky provedla dne 5. 11. 2013 pobytovou kontrolu v provozovně společnosti KSM CASTINGS CZ a.s. a zjistila, že zde pracují dva cizinci ukrajinské státní příslušnosti, T. N. a I. P., oba zaměstnanci žalobkyně. Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) následně zahájil dne 4. 7. 2014 správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu žalobkyní spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce. Oba cizinci byli žalobkyní zaměstnání bez příslušného povolení ve smyslu § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. V obou případech se žalobkyně na základě předložených rozhodnutí děkana Strojní fakulty Technické univerzity v Liberci o přijetí ke studiu ze dne 5. 12. 2011 domnívala, že jsou studenty prezenčního studia, u nichž se povolení k zaměstnání nevyžaduje. T. N. však prezenční studium ukončila dne 14. 4. 2013 a I. P. nikdy do prezenčního studia nenastoupil, nýbrž dne 1. 10. 2012 při zápisu ke studiu požádal o změnu formy studia na kombinované studium.

[2] Usnesením ze dne 19. 11. 2014, č. j. 22611/7.30/14-1, správní orgán prvního stupně správní řízení částečně zastavil, a to pro skutek umožnění výkonu nelegální práce T. N. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015, č. j. 22611/7.30/14-7, správní orgán prvního stupně vyslovil, že žalobkyně jako zaměstnavatelka umožnila I. P. v období od 1. 10. 2012 do 5. 11. 2013 výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, čímž se dopustila správního deliktu podle §140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Ve druhém výroku uložil žalobkyni pokutu ve výši 72 000 Kč.

[3] V odůvodnění výše označeného rozhodnutí ze dne 29. 1. 2015 správní orgán prvního stupně uvedl, že ke splnění podmínky dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti je třeba, aby studium na vysoké škole probíhalo v prezenční formě. Studium v kombinované formě tedy pro naplnění podmínky dle citovaného ustanovení nestačí. Správní orgán prvního stupně zdůraznil rozdíl mezi případy zaměstnávání T. N. a I. P. I když žalobkyně v obou případech pochybila, neboť považovala rozhodnutí o přijetí ke studiu za dokument potvrzující studium, v případě T. N. tato chyba nevyvolala porušení zákona, neboť zaměstnankyně do prezenční formy studia opravdu nastoupila. K porušení zákona došlo teprve, když později studium ukončila. Správní orgán prvního stupně dovedl, že žalobkyně za porušení zákona není odpovědná ve smyslu §141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť ji zaměstnankyně o ukončení studia neinformovala a nelze po žalobkyni jako zaměstnavateli požadovat, aby v pravidelných intervalech zjišťovala, zda jsou její zaměstnanci stále studenty ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Naopak v případě I. P. se měla žalobkyně ujistit, zda dotyčný opravdu do studia nastoupil. Podle správního orgánu prvního stupně měla žalobkyně vědět, že se uchazeč o studium stává studentem až okamžikem zápisu a že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není potvrzením o studiu. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že za správnost a pravdivost splnění oznamovací povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti odpovídá zaměstnavatel, přičemž sdělení úřadu práce o založení informační karty nepotvrzuje, že byly splněny podmínky podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že dva zcela identické případy byly posouzeny rozdílným způsobem, což bylo v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání. Dále žalobkyně považovala výši uložené pokuty za nepřiměřenou. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání proti výroku o vině zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tomto rozsahu potvrdil, výši pokuty však snížil na 20 000 Kč. S argumentací správního orgánu prvního stupně ohledně odlišnosti případů I. P. a T. N. se žalovaný ztotožnil. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž uvedla tytéž argumenty jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Plně se ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobkyně odpovědnosti za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce I. P. zprostit nemůže, neboť nebyly naplněny podmínky dle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Krajský soud poukázal na ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, jež jednoznačně stanoví, které listiny jsou dokladem o studiu. Z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu potvrzením o studiu není. Krajský soud dále zdůraznil, že z rozhodnutí správních orgánů nepochybně plyne, že by dospěly v případě T. N. k závěru, že žalobkyně nemohla vědět, že rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu není potvrzením o studiu. Důvodem pro zproštění odpovědnosti za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce T. N. byla skutečnost, že zaměstnankyně ukončila studium a tuto skutečnost žalobkyni neoznámila. Dále se krajský soud ztotožnil

pokračování

s argumentací správních orgánů ohledně odlišnosti obou případů. K námitce žalobkyně týkající se splnění oznamovací povinnosti vůči příslušnému úřadu práce krajský soud uvedl, že přijetím vyplněného tiskopisu příslušná krajská pobočka úřadu práce nedeclaruje, že cizinec je na území České republiky zaměstnán v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[6] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž zdůrazňuje, že krajský soud, obdobně jako žalovaný a správní orgán prvního stupně, nesprávně posoudil dva shodné případy odlišně. Podle stěžovatelky jde o stěžejní otázku, neboť chybným odlišením případu I. P. od případu T. N. došlo jak k nesprávné aplikaci § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tak i k porušení zásady ochrany legitimního očekávání, ochrany dobré víry a základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v hlavě druhé části prvního zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka podotýká, že krajský soud se s argumenty týkajícími se porušení principu ochrany legitimního očekávání a dobré víry nijak nevypořádal.

[7] Stěžovatelka v obou materiálně srovnatelných případech vycházela z totožného dokumentu *Rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu* vystaveného pro prezenční formu studia bakalářského studijního programu strojní inženýrství na Strojní fakultě Technické univerzity v Liberci. T. N. své studium dne 14. 4. 2013 ukončila, aniž by stěžovatelku o této skutečnosti informovala. I. P. při zápisu, dne 1. 10. 2012, požádal o změnu formy studia z prezenčního na kombinované, také aniž by tuto skutečnost stěžovatelce oznámil. Podle stěžovatelky pouhá skutečnost, že k porušení povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti došlo u I. P. o několik měsíců dříve než u T. N., nemůže odůvodnit odlišný postup orgánů veřejné moci při posouzení, zda stěžovatelka vynaložila veškeré úsilí, aby porušení zákonné povinnosti, tj. zaměstnání cizince bez příslušného povolení, předešla. Stěžovatelka dále uvádí, že závěr krajského soudu, že pokud se stěžovatelka spokojila s předloženým rozhodnutím děkana o přijetí ke studiu, nevynaložila veškeré úsilí, které po ní lze požadovat, aby předešla porušení zákonné povinnosti, je v rozporu se závěrem správního orgánu prvního stupně ve věci T. N.

[8] Stěžovatelka odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 3336/09), která ochranu legitimního očekávání chápe jako „*očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci*.“ Stěžovatelka dále zdůrazňuje, že ochrana legitimního očekávání je vyjádřením obecné zásady právní jistoty, jakož i součástí principu zákonnosti výkonu veřejné moci, a tedy integrální součástí právního státu. Stěžovatelka rovněž zmiňuje judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01) k principu ochrany dobré víry ve správnost aktů veřejné moci.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na argumentaci svou, správního orgánu prvního stupně a krajského soudu v předchozích rozhodnutích, neboť se dle jeho mínění kasační námitky shodují s námitkami stěžovatelkou uplatněnými dříve. Žalovaný zdůraznil, že v rozporu s tvrzením stěžovatelky žalovaný i správní orgán prvního stupně výslovně uvedli, že oba cizinci prokazovali své studium nesprávným dokladem. Rozdíl mezi případy tedy není v posouzení rozhodnutí o přijetí ke studiu, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž v tom, že T. N. nastoupila do prezenčního studia, a tedy nedošlo k porušení zákona.

[10] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka opět uvedla, že správní postup, při kterém vede posouzení dvou skutkově obdobných případů k protichůdným závěrům, je v rozporu se zásadami, na kterých stojí právní stát. Stěžovatelka ani v případě T. N. nevyžadovala na

začátku akademického roku další doklad o studiu, a přesto byl správním orgánem prvního stupně shledán liberační důvod dle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[12] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Stěžovatelka podřadila důvody pro podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ohledně stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka uvádí, že závěr, že nevynaložila veškeré úsilí, které po ni bylo možno požadovat, aby porušení zákonné povinnosti zabránila, je v rozporu s tím, co bylo uvedeno ve spise. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o otázku právního posouzení, a nikoli o otázku správnosti zjištění skutkového stavu. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť byla-li by tato vada shledána, mohlo by to bránit přezkumu dalších stěžovatelčiných námitek. Jde přitom o vadu natolik závažnou, že k ní soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatnila tuto námitku ve formě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[15] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z jeho odůvodnění není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost je také dána tehdy, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posoudit důvodnost jedné ze žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

pokračování

[16] K námitce stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s jejími argumenty týkajícími se ochrany legitimního očekávání a dobré víry, uvádí Nejvyšší správní soud, že podstatou sporu, jak jej stěžovatelka vymezila v žalobě, bylo, zda jsou případy T. N. a I. P. totožné, či nikoli, s čímž se krajský soud podrobně vypořádal, a došel k závěru, že se o shodné případy nejedná. Z argumentace krajského soudu vyplývá, že vzhledem k tomu, že případy nejsou srovnatelné, nelze namítat porušení zásady legitimního očekávání a ochrany dobré víry. Ani v ostatních aspektech netrpí rozhodnutí krajského soudu žádnými z výše uvedených nedostatků. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Krajský soud tak dostatečným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, které ho vedly k zamítnutí žaloby. Námitka stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[17] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nerozporuje závěr krajského soudu, že rozhodnutí o přijetí ke studiu ve smyslu § 50 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů není dokladem potvrzujícím studium. Rozhodnutím o přijetí ke studiu vzniká uchazeči podle § 51 odst. 1 zákona o vysokých školách pouze právo na zápis do studia, přičemž studentem se podle § 67 odst. 1 téhož zákona uchazeč stává ode dne zápisu do studia.

[18] Stěžejní námitkou stěžovatelky je, že dva shodné případy byly posouzeny odlišně. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že případy T. N. a I. P. srovnatelné nejsou. T. N. se dne 1. 11. 2012 zapsala do prezenční formy bakalářského studia na Strojní fakultě Technické univerzity v Liberci. Stala se tak cizincem, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. V jejím případě tedy dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti nebylo třeba povolení k zaměstnání. Proto správní orgán dospěl k závěru, že k porušení zákona nedošlo, i přestože se stěžovatelka zmýlila v povaze dokumentu *Rozhodnutí o přijetí ke studiu*. K porušení zákona o zaměstnanosti došlo až 14. 4. 2013, kdy T. N. studium ukončila a dál pro stěžovatelku pracovala. Vzhledem ke skutečnosti, že ukončení studia stěžovatelce neoznámila, dovodil správní orgán prvního stupně, že došlo k naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat, aby každý den či v pravidelných intervalech kontrolovala, zda její zaměstnanci předčasně neukončili studium. Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že správní orgán prvního stupně shledal naplnění liberačního důvodu v tom, že se stěžovatelka spokojila s rozhodnutím děkana o přijetí ke studiu jako dokladem o studiu. Takovýto výklad usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 11. 2014 je zavádějící, na což stěžovatelku již upozorňoval jak žalovaný, tak i krajský soud.

[19] Případ I. P., jehož práce pro stěžovatelku vedla k uložení pokuty za správní delikt, který je nyní předmětem přezkumu správními soudy, je odlišný. Podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti se nevyžaduje povolení k zaměstnání v případě cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání. Podle § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti se za soustavnou přípravu na budoucí povolání považuje doba prezenčního studia na vysoké škole. Toto ustanovení je třeba vykládat v souvislosti s § 44 odst. 4 zákona o vysokých školách, které uvádí, že *forma studia vyjadřuje, zda jde o studium prezenční, distanční nebo o jejich kombinaci*. I. P. se dne 1. 10. 2012 zapsal do kombinované formy bakalářského studia. Nestal se tak osobou, která se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Nenaplnil tedy podmínku dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti.

[20] Právnícká osoba se podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální práce dopustí fyzická osoba - cizinec, který

vykonává práci bez povolení k zaměstnání. Odpovědnosti za správní delikt se právnická osoba podle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zproští tím, že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. I. P. nenaplnil podmínku dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, přesto pro stěžovatelku pracoval bez povolení k zaměstnání. Stěžovatelka se tedy dopustila správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný i krajský soud správně dovodili, že v případě I. P. nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Že se studentem uchazeč stává až ode dne zápisu ke studiu, plyne z § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách. Stejně tak i to, že rozhodnutí o přijetí ke studiu není dokladem o studiu, lze dovodit z § 57 *a contrario* téhož zákona. V případě T. N. došlo k porušení zákona o zaměstnanosti v důsledku faktické nemožnosti neustále kontrolovat, zda některý ze zaměstnanců předčasně neukončil studium. V případě I. P. došlo k porušení zákona o zaměstnanosti neznalostí zákona, což nelze považovat za liberační důvod ve smyslu § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť podle zásady neznalost zákona neomlouvá je každý povinen dbát na to, aby znal a dodržoval právní předpisy České republiky.

[21] Rovněž námitka stěžovatelky, že došlo k porušení zásady ochrany legitimního očekávání, není důvodná. Zásadu ochrany legitimního očekávání jako jednu ze základních zásad právního státu vyložil Ústavní soud České republiky v obecné rovině jako „*očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci, které bude odpovídat jednoznačnému obsahu právního řádu*“ (náleze ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 3336/09, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz). Na úrovni podústavního práva je tato zásada vyjádřena v ustanovení § 2 odst. 4 *in fine* správního řádu, které uvádí, že *správní orgán dbá (...) i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Zásada legitimního očekávání v oblasti správního práva zajišťuje předvídatelnost a ustálenost činnosti veřejné správy. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že zásadním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání je srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86). Zároveň je třeba zdůraznit, že ani v případě dvou srovnatelných případů nelze automaticky dovodit právo dovolávat se obdobného zacházení. Pouze „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“ je správní praxí zakládající legitimní očekávání (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. Pod č. 1915/2009 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě se jednalo o dvě odlišná rozhodnutí správního orgánu založená na posouzení rozdílných rozhodných okolností. Nebyl tedy naplněn výše zmiňovaný požadavek srovnatelnosti obou případů, a proto se nelze dovolávat ochrany legitimního očekávání. Námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

[22] Ohledně námítky týkající se ochrany dobré víry uvádí Nejvyšší správní soud, že tento princip je v oblasti správního práva uplatňován v souvislosti s presumpcí správnosti aktů veřejné moci a s ochranou nabytých práv těmito akty veřejné moci konstituovaných (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 2742/07; náleze Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09; náleze Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 1667/12). Jak vyplývá i ze stěžovatelkou citovaného nálezu Ústavního soudu (náleze Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01), princip ochrany dobré víry chrání pouze subjektivní práva jednotlivce nabytá na základě daného rozhodnutí; nezakládá právo jednotlivce dovolávat se správnosti v tomto aktu vyslovených právních závěrů i v jiných případech. Stěžovatelkou uplatněná ústavní zásada tedy na nyní posuzovaný případ nedopadá, a proto její námitka není důvodná.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že ve věci posuzované případy nejsou srovnatelné. Nedošlo tedy k porušení zásady ochrany legitimního očekávání. V případě správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce I. P. nebyl dán liberační důvod dle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Princip dobré víry ve správnost aktů veřejné moci na nyní posuzovaný případ nedopadá.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu